

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

מס. ד.מ. 4/13

מילאקין
ישיבת ד.מ.ב - 30/11/13
סניף 2

מחלקה

תיק מס' 4/13

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה -סדרה ב - 'פרוטוקול מיום
מזהה פנימי: 9746/13-ג

מזהה פריט: 000dsga
כתובת: 2-109-3-6-7

תאריך הדפסה: 12/07/2016

ועדת הקירה ממלכתית בענין פרשת
העלמות של ילדי מנזר עולי תימן
בשנים 1948-1954

פרוטוקול שרותי משרד 1993 בע"מ

ירושלים: טל' 02-6234851, טל/פקס' 02-6248660, תל אביב: טל' 03-6625768, טל/פקס' 03-5626105, חיפה: טל' 04-8629259, טל/פקס' 04-8629258

ועדת החקירה הממלכתית לענייני פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 30/11/95

חברי הוועדה:

- יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
- חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
- חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

מיגוון שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בודרויות, בתי משפט
- * הקלטות ופיענוח סרטים וקסטות
- * תירגומים מקצועיים בכל השפות
- * אספקת כח אדם מקצועי משרדי וטכני
- * הדפסות על מחשב
- * הדפסות על לייזר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30/11/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

היו"ר: אני פותח את ישיבת הוועדה, היום 30.11.95.
 העדה הראשונה היא הגב' זהרה צפירה בתיק 308/95.

עדות הגב' זהרה צפירה - תיק 308/95

היו"ר: הגב' זהרה אני מזכיר לך שעליך לאמר את האמת את כל האמת ורק את האמת.

ת. כב' השופט אני ילדתי בבית ואחר כך הרגשתי לא טוב לקחו אותי לבית החולים, הילדה לקחו לי..

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: רגע רגע אנחנו מעוניינים גם לדעת איפה באיזה מחנה אתם הייתם?

ת. היינו בכפר חב"ד.

היו"ר: מחנה כפר חב"ד, היה שם מחנה? באיזה שנה היגעתם?

ת. ב-1949.

היו"ר: ובאיזה מחנה הייתם כשהיגעתם?

ת. בראש העין.

היו"ר: אז כאשר ילדת את בתך מזל, זה היה כבר בסוף 1952 כמעט,

ת. כן בערך

היו"ר: ואז הייתם בבאר יעקב לא?

ת. לא, היינו קודם ב... .

היו"ר: לא קודם בשנת 1952.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. היינו בראש העין ואחר כך העבירו אותנו לעג'ור. מעג'ור הלכנו לכפר חב"ד.

בכפר חב"ד ילדתי את הילדה. לקחו אותה לבית חולים - לקחו אותי לבית חולים, אחר כך החזירו אותי והילדה לא נתנו לי. לקחו אותה.

היתה בבית חולים כמה זמן, הייתי הולכת מתחננת תביאו לי את הילדה תביאו לי את הילדה לא רצתה, לא רצו להביא לי את הילדה. אז היא אומרת לי לא את לא יודעת לטפל אמרתי לה בואי יש לי ילדה בבית הנה תהיה בריאה הנה היא פה. אני גידלתי שני ילדים של בעלי.

תבואי לבית הייתי בוכה, הייתי מתחננת תביאי לי את הילדה, היא לא רצתה בשום אופן. מה לא עשינו - לקחו אותה בכח לבאר יעקב ותינוקות של הסוכנות, גם שם לא רצו לתת אותה.

בערב הלכנו לבקר אותה הילדה שותה חלב וצוחקת אז עוד אחות אומרת לאבא תצחקי לאבא, בבוקר נתנו לי מכתב שהילדה נפטרה.

איך מתים פתאום? פתאום ילדה בריאה צוחקת ושותה חלב, פתאום הילדה נפטרה?

הלכנו אמרו לנו, טוב הלכנו והראו לי ילדה אולי יותר משנתיים הייתי צועקת ובוכה, זה לא הילדה שלי, זה לא הילדה שלי. לא רצו לענות לי.

ודי לא ראינו איפה קברו מה עשו. עד עכשיו אני מתחננת וכל הזמן אני חושבת על הילדה שלי. אין לי עונה אין.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

אף אחד לא עונה, אף אחד לא זה, הלכנו הביאו לי מכתב
 מלשכת הגיוס הלכנו ללשכת הגיוס, דיברנו הוא אומר לי
 בלשכת הגיוס, היה לו טפסים ככה, הוא אומר לי תשמעי
 הילדה היו קוראים לה מזל צפירה, עכשיו הם החליפו אותה
 לנחמה צפירה, אמרתי יש לנו נחמה צפירה ברמלה בת האח
 שלנו. אמר לי לא. זה נחמה צפירה אחרת הם החליפו את השם
 שלה.

אז אמרתי מה אני אעשה איך נעשה? ומאז אני חושבת על
 הילדה שלי לילות שלמים אני לא יושנת וחושבת על הילדה
 שלי.

היו"ר: עכשיו תגידי לי אתם עליתם מתימן?

ת. כן.

היו"ר: ובשנת 1952 ילדת את מזל?

ת. כן.

היו"ר: זו הילדה שאתם מחפשים?

ת. כן.

היו"ר: בכפר תוחלת על יד כפר חב"ד?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. כן שמה.

היו"ר: אתם גרתם אז כבר שם?

ת. גרנו שם כן.

היו"ר: זאת אומרת מראש העין עברתם לכפר תוחלת?

ת. לא, קודם עברנו לעג'ור ומעג'ור עברנו.

היו"ר: בסדר בסוף היגעתם לכפר תוחלת?

ת. כן.

היו"ר: תראי אנחנו מתעניינים בסוף 1952 מה שקרה קודם זה לא כל כך חשוב. זאת אומרת זה חלק מההיסטוריה שלכם.
 אבל אנחנו מגיעים ל-1952 בנובמבר, ילדת בת מזל שהיא
 נעלמה?

ת. כן.

היו"ר: עכשיו אני שואל על הנסיבות שבהם היא נעלמה, אז הייתם גם
 כן בכפר תוחלת ואת ילדת שם את הילדה בבית?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. בבית.

היו"ר: בבית.

את אפילו אומרת שילדת בבית מפני שהיתה שביתת רופאים
 באותו זמן?

ת. כן.

היו"ר: עכשיו מי סידר לכם את כל הסידורים היתם קשורים לקופת
 חולים או למה?

ת. כן הרגשתי לא טוב ואחר כך באה הרופאה -

היו"ר: אני שואל אותך מי דאג לכם לסידורים - קופת חולים או
 מישהו אחר?

איך באה הרופאה אתם באופן פרטי הזמנתם אותה?

ת. לא.

היו"ר: אז תגידי נו?

ת. היינו חברי קופת חולים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: אז זה מה שאני - טוב רגע.
 אז הייתם חברי קופת חולים?

ת. כן.

היו"ר: והיזמנתם רופאה?

ת. כן.

היו"ר: והיא באה אליך הביתה?

ת. כן.

היו"ר: והיא אמרה שאת עם התינוקת תלכו לבית החולים בצריפין?

ת. כן.

היו"ר: נכון.

ת. כן לצריפין.

היו"ר: את שוחררת למחרת?

ת. שוחררתי למחרת.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: ואת הילדה שאירו שם?

ת. את הילדה שאירו שם.

היו"ר: וסירבו לתת לך אותה מפני שאמרו שאת במצב שאת לא יכולה
 לטפל בה?

ת. כן אבל אחר כך אני הרגשתי טוב.

היו"ר: רגע אני לא מדבר על אחר כך, צעד אחרי צעד.
 נתנו לך לדבר ודיברת את הכל אחד אחרי השני, עכשיו
 לוקחים צעד אחרי צעד.
 אבל אתם ביקרתם את הילדה בבית חולים בצריפין למרות שאת
 שוחררת והיא נשארה שם ביקרתם אותה וראיתם אותה כמה
 פעמים נכון?

ת. כן.

היו"ר: את גם הינקת אותה שם?

ת. לא, לא נתנו להיכנס.

היו"ר: לא נתנו לך?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לא.

היו"ר: אחר כך בשלב מסוים אחרי כמה ביקורים רציתם שישחררו לכם את הילדה ואז הראו לך אותה בחדר אחד עם ילדים אחרים זה נכון?

ת. כן.

היו"ר: את ידעת או מישהו אמר לך מה כל הילדים האלה עושים יחד?

ת. לא לא ידעתי. לא היו נותנים לנו לראות רק מהחלון.

היו"ר: אני שואל, לא ידעת?

ת. לא.

היו"ר: חשבת שאולי לוקחים את כל הילדים לאיזה מקום ביחד?

ת. לא לא.

היו"ר: לא, לא ידעת.

אבל לפי דבריך ואני שואל אותך אם את ראית שהילדה בריאה ושלמה, זאת אומרת שמצבה מרשה להוציא אותה מבית החולים ולתת לך אותה הביתה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. כן.

היו"ר: ומתי אחרי הביקור הזה אמרו לך שמעבירים אותה למעון
 ילדים של הסוכנות בבאר יעקב? כמה זמן אחרי שראית אותה
 שהיא בריאה ושלמה?

ת. אנחנו כמעט כל יום היינו שם.

היו"ר: אז נגיד באחד הביקורים בביקור האחרון שהייתם שם הם כבר
 אמרו לך שהילדה נמצאת בבית חולים בבאר יעקב?

ת. לא, היה לא בבית חולים

היו"ר: לא בית חולים מעון ילדים.

ת. בית תינוקות.

היו"ר: של הסוכנות?

ת. כן.

היו"ר: אתם ידעתם איפה המקום הזה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. כן ידענו איפה זה.

היו"ר: ביקרתם אותה שם?

ת. בטח היינו כל יום הולכים שם.

כ.ה. מימון: כמה זמן היא היתה?

ת. חודשיים.

היו"ר: חודשיים היא אמרה.

כ.ה. קובל: חודשיים בצריפין וחודשיים בבאר יעקב?

ת. כן.

היו"ר: למחרת אחרי שעברו החודשיים אתם הייתם הולכים לבקר ביום שני בשבוע ולמחרת הביקור האחרון כנראה ביום שלישי קיבלתם מכתב שמודיעים לך שהעבירו אותה לבית חולים בצריפין?

ת. לא, אמרו שהיא..

היו"ר: הא סליחה שהיא מתה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. שהילדה נפטרה.

היו"ר: נפטרה ומעבירים את הגופה לבית חולים בצריפין?

ת. כן.

היו"ר: ואתם מיד נסעתם לצריפין?

ת. היינו בצריפין. אבל הייתי צועקת ובוכה זו לא הילדה שלי.

היו"ר: ספרי מה היה שם בצריפין?

ת. הוא אמר לנו, הגענו לשם הראו לי ילדה, גופה אבל הייתי צועקת ובוכה זו לא הילדה שלי. זו בת ארבעה חודשים מראים ילדה כמו יותר משנתיים, איך יכול להיות?
 הייתי צועקת הייתי בוכה זו לא הילדה שלי, ועוד ענה לי בזה שמקבל המתים אומר לי, אתם אין לכם שכל, אין פה, אין אמונה. אין אמונה, אתם האמנתם להם אמרתם זה, אנחנו מטומטמים היינו עולים חדשים לא ידענו עברית, לא ידענו למי לפנות לא ידענו משפטים ולא ידענו כלום מהחיים שלנו. לא ידענו שפה עושים לנו ככה לא ידענו עולים חדשים. לא ידענו עברית לא ידענו כלום, איפה אני אפנה עם בעלי לאיפה אני אלך אתו לא ידענו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

האם את הגופה הראו לכם מתוך חדר שהיו בו עוד ילדים
 שמתו?

ת. היה אולי עוד שניים או משהו.

היו"ר: באותו חדר?

ת. באותו כן.

היו"ר: ילדים?

ת. ילדים כן. קטנים.

היו"ר: ואז ביקשתם - את לא אומרת פה אם ביקשתם לדעת איפה קברו
 אותם או מה?

ת. לא, היינו מבולבלים לגמרי.

היו"ר: לא אמרו לכם איפה קברו

ת. לא איפה קברו לא מה עשו

היו"ר: ולא נתנו לכם תעודת פטירה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לא, כלום לא נתנו לנו. אמרתי לך זה לא היה הילדה שלי.

כ.ה. מימון: תגידי בעלך קוראים לו שלמה?

ת. כן.

כ.ה. מימון: אתם פניתם לוועדה הקודמת לשלגי נכון?

ת. כן.

כ.ה. מימון: פניתם ולא קיבלתם מהם תשובה?

ת. לא קיבלנו.

כ.ה. קובל: זה בדרך.

כ.ה. מימון: אז כנראה שהם ישלחו תשובה אבל לפי מה שאנחנו יודעים
 הם צריכים לתת לכם תשובה.

ת. אבל איך ילדה צוחקת שותה חלב, פתאום מתה? איך בן אדם מת

ברגע? לא זקן לא חולה לב?

בן אדם מבוגר חולה לב זה טוב בסדר, אבל ילדה צוחקת שותה

חלב פתאום מתה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: טוב בוועדת שלגי לפי המסמכים שהם בדקו הם כותבים שהיא נפטרה. את לא מאמינה בזה?

ת. לא, אני לא מאמינה עד שאני אמות, אני לא מאמינה כל הזמן אני חושבת על הילדה שלי.

כ.ה. קובל: מקום קבורתה לא אותר.

ת. לא אין, איפה היא מה כלום, גם אח שלי אמא שלי באה לקחה אותו באה האחות ואומרת תקחי אותו לרופא, הרופא בא אמא שלי לקחה אותו לרופא, הרופא אומר ישראל תקחי אותו הביתה הילד בריא, פתאום באה האחות, לא ישראל חולה תקחי, לקחה אותו לבית חולים זהו לא ראינו, אמרו מת, לא ראינו גופה לא ראינו כלום עד עכשיו.

כ.ה. מימון: תגידי למה לא, את הינקת אותו בכלל את ה?

ת. את הילדה כן. בבית.

כ.ה. מימון: הינקת אותה עד שהיא הגיעה ..

ת. הייתי שבוע בבית עם הילדה.

כ.ה. מימון: אהה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. הינקתי אותה.

כ.ה. מימון: למה בכלל ילדת בבית ולא בבית החולים כי זה קרוב?

ת. לא, היה שביתה.

כ.ה. מימון: היה שביתה?

ת. שביתה ולא רצו, היה גם אנחנו גרנו בתוך פרדס, בתוך הבוץ
 אי אפשר להיכנס.

כ.ה. מימון: עכשיו כשהילדה הגיעה לבית החולים לא נתנו לך אף פעם
 להיכנס פנימה?

ת. לא לא, היו מראים אותה רק מהזכוכית אחרי החלון. לא
 נתנו.

כ.ה. קובל: גם בבאר יעקב ככה?

ת. גם בבאר יעקב.

כ.ה. מימון: והיו עוד עולים תימנים מתוחלת שהיו להם ילדים שם?
 או בבאר יעקב או בצריפין?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לא לא.

כ.ה. מימון: אתם היחידים, היו עוד תימנים שם בתוחלת?

ת. היה הרבה תימנים אבל לא יודעת שהם לקחו להם ילדים. לא.

כ.ה. מימון: רק הילדה שלכם היתה שם?

ת. כן.

כ.ה. מימון: טוב.

היו"ר: תודה רבה לך.

ת. תהיה בריא.

עדוּתו של מר שלום כורש - תיק 309/95

היו"ר: העד הבא מר שלום כורש בתיק 309/95.

מר כורש אני מזכיר לך שעליך לאמר את האמת את כל האמת
 ורק את האמת.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. את האמת אני אומר.

היו"ר: בהחלט אבל אנחנו צריכים לכל עד להגיד את זה. זה חלקה
 מהפרוצדורה.

אתה פנית אלינו לדווח שנלקח לך ילד בסוף שנת 1953?

ת. כן.

היו"ר: אתם באתם מתימן?

ת. כן.

היו"ר: כן,

ת. אני לא שומע כל כך שירים את קולו.

היו"ר: באיזה זמן?

ת. ב-1949.

היו"ר: ב-1949.

ת. בסוף אוגוסט. לפני ראש השנה בשלושה שבועות.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: עכשיו איפה הייתם באיזה מחנה?

ת. בבית ליד.

היו"ר: אבל ב-1953 כבר..

ת. אנחנו בשיכון בגורדון בראשון לציון.

היו"ר: בראשון.

ת. כן. היינו קודם בחדרה במעברה, אחר כך סידרו לנו שיכון בגורדון נווה עובד בגורדון ראשון לציון.

היו"ר: זאת אומרת כל אחד היה לו שיכון שלו?

ת. כל אחד, יש חדר וחצי ויש שני חדרים.

כ.ה. מימון: בית דירה?

ת. בית לשתי משפחות אחד חדר וחצי ואחד שני חדרים.

היו"ר: בשביל טיפול רפואי אל מי הייתם קשורים?

ת. לקופת חולים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: לקופת חולים?

ת. כן.

היו"ר: זאת אומרת בסוף 1953 -

ת. אני חבר קופת חולים משנת 1950.

היו"ר: בסדר, אז ב-1953 כשנולד לכם הילד - איך קראו לו?

ת. אין לו שם בכלל.

היו"ר: אין לו שם? הוא נעלם לפני שהיספקתם..

ת. הוא נעלם לפני שאני אעשה ברית מילה, ביקרתי אותו ארבע פעמים בקיצור, לקחו, אשתי ילדה, היתה ארבעה ימים בבית החולים ובאה בלי ילד. אז אני אומר איפה הילד אמרו יש לך פתק לך לויצ"ו, כבר שכחתי איפה זה ויצ"ו בתל-אביב, או ברמת גן או בתל אביב אני לא זוכר.

היו"ר: הא ויצ"ו כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. ויצ"ו. הלכתי ארבע פעמים ילד נפלא, ילד עם שערות עד כאן אמרו יש לך ילד יפה.

כ.ה. קובל: כל כמה זמן, כל יום הלכת ארבע פעמים?

ת. כל שבוע פעמים.

כ.ה. קובל: כל שבוע פעמים.

ת. הייתי מבקר אותו ובפעם החמישית אמרו לי מת. אני התחלתי אמרתי למה מת מה קרה לו? אמרו מת. אני התחלתי לבכות ולצעוק, אמרו לי אם תעשה בעיות אנחנו נביא לך שוטר ויקח אותך לבית סוהר, אז אני פחדתי מאותו זמן אין לי פרנסה ואין לי שום דבר, האמנתי, אמרתי בטח מת, אבל אני מאמין שהילד שלי חי. ואני מאמין באמונה שלמה למה אני ראיתי אותו בעיניים שלי, אשתי ינקה אותו בבית החולים ואחר כך באה בלי ילד.

היו"ר: יש לי כמה שאלות.

ת. בבקשה.

היו"ר: קודם כל הילד נולד בבית החולים אסף הרופא, ואתה כותב לקחו אותו לויצ"ו תל-אביב. מה זאת אומרת לקחו?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. אני לא כתבתי ..

היו"ר: רגע רגע. מה שאתה לא יודע תגיד אני לא יודע.

ת. אני לא יודע.

היו"ר: אני לא רוצה את כל הסיפור בהתחלה, רק מה שאני שואל.

ת. בבקשה.

היו"ר: עכשיו בית החולים אסף הרופא בדרך כלל לא שולח את הילדים שבאים אליו לויצ"ו את כולם?
 איך הוא הגיע לויצ"ו מבית החולים העבירו אותו לויצ"ו?

ת. כן, נתנו לי פתקה.

היו"ר: הא, בבית החולים נתנו לך פתקה שהעבירו אותו לויצ"ו?

ת. כן נתנו לאשתי והיא נתנה לי את הפתקה והלכתי לויצ"ו רק הפתקה הזאת איפה הוא נמצא.

היו"ר: בסדר. בויצ"ו תל-אביב?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. בויצ"ו תל אביב אבל אני לא יודע איזה מקום.

היו"ר: כתוב פה תל-אביב

כ.ה. מימון: כן הוא אמר אבל שאולי רמת גן.

ת. אני לא יודע, או זה או זה.

כ.ה. מימון: אבל מה הסיבה שלנו אותו לשם?

ת. אמרו קצת שיבריא קצת.

כ.ה. מימון: אהה, למה הוא נולד קטן?

ת. לא זה בסדר, אני ראיתי אותו ילד.

כ.ה. מימון: אז אמרו שיבריא קצת ולקחו אותו לויצ"ו.

ת. כן.

כ.ה. מימון: כך הם עשו גם עם הילדים האחרים של השכנים?

ת. אני לא יודע.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: לא יודע.

ת. אני יודע מה שאמרו לי אני לא יודע כלום.

הלכתי ארבע פעמים ובפעם החמישית ..

היו"ר: זה מה שאני רוצה לשאול אותך.

ארבע פעמים הלכת לויצ"ו אחרי שנתנו לך את הפתק?

ת. כן.

היו"ר: עכשיו בפעם החמישית אתה אומר שאמרו לך שהילד מת?

ת. מת.

היו"ר: זה בויצ"ו אמרו?

ת. בויצ"ו, ולא נתנו לי פתקה איפה קברו אותו, ולא תעודת

פטירה ולא תעודת לידה. גם זה וזה.

היו"ר: אחרי שאמרו לך אנחנו כבר קברנו אותו זה היה גם כן

בויצ"ו?

ת. אמרו לי כבר מת וקברנו אותו, אמרתי להם איפה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: אני שואל בויצ"ו אמרו?

ת. בויצ"ו לא בבית חולים.

היו"ר: זה שאתה אומר שלא רצו לתת תעודת פטירה גם כן בויצ"ו?

ת. לא לא נתנו לי.

היו"ר: בויצ"ו?

ת. בויצ"ו.

כ.ה. קובל: זה היה הבן הבכור שלכם?

ת. לא, הבן השלישי. אחרי שולמית.

שולמית ילידת 1951, יחיאל 1948 הגדול, וזה אחרי שנכנסנו
 לשיכון אז היא נכנסה להריון והביאה את הילד הזה ונעלם
 וזהו לא יודע.

כ.ה. מימון: איפה נולדה שולמית?

ת. בחדרה בבית יולדות.

כ.ה. מימון: ושם לא היו בעיות ילדה ויצאה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לא, יצאה בסדר.

כ.ה. מימון: לא היו שום בעיות.

היו"ר: אבל מה שקשה לי להבין, אשתך ילדה ואני חושב שלמחרת שלחו אותה הביתה לא?

ת. לא.

היו"ר: כמה זמן?

ת. נשארה שלושה ימים.

היו"ר: נשארה שלושה ימים בבית חולים?

ת. כן, בבית חולים והילד איתה.

היו"ר: כן. ואחרי זה שלחו אותה הביתה ואמרו לה שהיא לא יכולה לקחת את הילד כי היא לא מסוגלת לטפל בו?

ת. אני לא יודע. וזה לא שמעתי.

היו"ר: מי אמר שישלחו אותו לויצ"ו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. אני לא אמרתי לא יודע.

כ.ה. קובל: אולי נשאל את האשה?

עדות הגב' כורש:

היו"ר: את האמא?

אם. כן.

היו"ר: את סעדה?

ת. כן אני סעדה.

היו"ר: אז משלימה את העדות האם סעדה כורש.

טוב ספרי לנו איך זה קרה שמבית החולים שלחו אותו
 לויצ"ו?

ת. בסדר אני אסביר לך.

אני הייתי בהריון בסדר גמור הגיע זמן הלידה..

היו"ר: תסלחי לי, תסלחי לי, תתחילי מהלידה. אתה היית בבית
 החולים וילדת?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. כן. הייתי בבית חולים ילדתי - נשארתי שלושה ימים והיום הרביעי רוצים לשלוח אותי הביתה.
 אני רוצה את הילד, אמרו לא, תשאירי אותו עוד כמה ימים נביא לך אותו, עוד זה ועוד זה זה הכל.
 הלכתי הביתה בוכה בעלי היה מסכן מחפש עבודה, יש לנו שני ילדים אין לנו מי ישמור עליהם - אני באתי ישבתי אצל הילדים בוכה שני ילדים והוא הלך והוא מחפש - הביאו לי את הפתקה אתי מבית החולים.
 הביאו את הפתקה, אני אמרתי לו תראה אני שומרת על הילדים האלה אין לנו אף אחד אין לנו פרנסה. ואתה תלך לעבוד ואחרי העבודה תלך תראה את הילד וזה הכל מה שהיה.
 אין לנו שם ואין לנו כלום.

היו"ר: אבל כאשר ישבת שם חשבתי שיש לך עוד מידע?

ת. לא אני לא רציתי..

היו"ר: כי אני שאלתי מה פתאום מבית החולים העבירו לויצ"ו?

ת. אני אמרתי לכם אני לא רציתי להתערב מותק, זה בית המשפט אני לא כל הזמן בבית המשפט.
 אני אמרתי אתם תגידו לי אקום, אני אקום אגיד מה שאני צריכה להגיד זה הכל.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: אבל את לא יודעת איך זה קרה שהעבירו את הילד?

ת. לא קרה שום דבר אמרו לי לכי הביתה, הילד נשמור עליו
 כמה ימים ונשלח לך אותו.

כ.ה. קובל: אמרו לך למה הם רוצים לשמור עליו עוד כמה ימים?

ת. ישלחו אותו לויצ"ו אמרו לי.

כ.ה. קובל: אמרו שהוא חלש אולי חולה?

ת. כן אמרו שהוא יהיה יותר מלא, יותר בריא. תקחי את הפתק
 הזה.

כ.ה. קובל: הוא היה קצת קטן?

ת. לא קטן לא שום דבר אכל חלב כמו כל הילדים שלו, הנה אח
 שלו הזה הוא יותר גדול מהילד הזה.

היו"ר: בסדר אבל את הפתק לויצ"ו נתנו לך לפני שעזבת את בית
 החולים?

ת. לא, כשאני עזבתי את בית החולים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: כשאת הלכת אחר כך שוב, - הא לא בעלך הביא את הפתק.

ת. לבעלי כן.

כ.ה. קובל: לא לא נתנו לה את הפתק.
 כשעזבת את בית החולים ושלחו אותך הביתה.

ת. כן.

כ.ה. קובל: ואמרו לך שהילד יישאר ויגדל עוד קצת כבר אז נתנו לך פתק, ואמרו שיעבירו את הילד לויצ"ו?

ת. בדיוק מותק באותו יום ואותו רגע נתנו לי באותו רגע פתק.
 הלכתי הביתה עם הפתק, בלי ילד.

היו"ר: בסדר זה מה שרצינו לדעת.

ת. זהו.

כ.ה. מימון: תגידו אחרי הרבה שנים קיבלתם כמו יתר המשפחות צו גיוס או איזה פתק לבחירות?

ת. לא. לא.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: לא קיבלתם?

ת. לא שום דבר.

כ.ה. מימון: זהו הוא נעלם ואין לו

ת. אין לו שם ואין לו כלום.

כ.ה. מימון: וגם תעודת לידה לא קיבלתם?

אבא: כן, לא נתנו לנו לא תעודת לידה, ולא, אני בכיתי וצעקתי,
 אמרו לי את תעשה בעיות -אני זוכר - נביא לך שוטר נכניס
 אותך לבית סוהר.

כ.ה. מימון: עכשיו אתה הרי איש דתי נכון? וכשהוא היה בויצ"ו הוא
 כבר עבר את השמונה ימים, ביקשת לעשות ברית מילה?

אבא: כן אמרו עד שיתחזק קצת

כ.ה. מימון: אהה.

אבא: עוד כשיהיה שלוש קילו אמרו לי אני יודע ככה אמרו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: רק אז יתנו לך רשות לעשות ברית?

אבא: כן כן

כ.ה. מימון: זאת אומרת אם אני מבין 4 ימים הוא היה עם אמא
 ואחרי זה שבוע שבועיים.

כ.ה. קובל: שבועיים.

כ.ה. מימון: בויצ"ו ובזה נגמר?

אבא: נגמר.

כ.ה. מימון: זאת אומרת שהיה בן עשרים יום בערך?

ת. לא יודע, 20 או חודש אני..

כ.ה. קובל: 18 יום.

כ.ה. מימון: בערך.

ת. אני לא זוכר. אמת אסור לשקר, אני יודע שהוא היה בסדר,
 ילד טוב.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: אבל עוד דבר אחד.

ת. בבקשה.

היו"ר: אתה אומר שאתה התחלת לצעוק ולבכות, זה היה בויצ"ו לא?

ת. כן בויצ"ו לא בבית חולים.

היו"ר: בויצ"ו אמרו לך שאם תעשה בעיות יקראו למשטרה?

ת. אמרו לי מה אתה לא מאמין לנו? מה אתה באת לצעוק כאן?

אמרתי להם תראו לי איפה הקבר אני הולך לראות.

אמרו מה אתה לא מאמין לנו. אתה רוצה לעשות בעיות נקח

אותך לבית סוהר ותישאר כל הזמן בבית סוהר.

אני פחדתי והלכתי הביתה, אמרתי לאשתי הגעתי והיא בוכה

אמרתי אלוהים גדול. מה נעשה, לקחו לנו לקחו.

אמרתי הוא מת, אני האמנתי שמת. זהו. ואני לא עשיתי שום

דבר.

היא היתה בוכה כל הזמן התעצבנה וזה, כל הזמן איפה הילד

למה אתה לא דואג?

אמרתי לה הלכתי דואג, ובכיתי וצעקתי. אמרה מה אתה לא

יכולת להביא אותו? לא ידעתי מה לעשות.

היו"ר: טוב תודה רבה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

עדותה של הגב' צעירי מרים - תיק 310/95

היו"ר: מה שם האמא?

בת: תראה אדוני אני פשוט אעזור לה מפני שהיא לא שולטת טוב בעברית.

היו"ר: תעזרי.

בת: צעירי מרים.

היו"ר: צעירי מרים, היא תוכל להעיד משהו?

בת: כן כן, מה שתשאל אותה היא תענה לך. פשוט אני..

כ.ה. מימון: את האחות?

בת: אני אחותה של ירדנה נכון.

היו"ר: מעידה הגברת מרים צעירי בתיק 310/95.

אני מזכיר לך הגב' צעירי שאת צריכה להגיד את האמת את כל האמת ורק את האמת.

ת. רק האמת.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: בסדר טוב.

עכשיו אתם עליתם מתימן?

ת. כן כן.

היו"ר: באיזה מחנה שיכנו אתכם?

הבת: הם עלו ב-1938 הם לא היו במחנות עולים.

היו"ר: רגע, עלו באיזה שנה?

הבת: 1938.

היו"ר: אהה טוב. עלו ב-1938.

הבת: והם לא היו במחנות עולים, ובהתחלה הם היו ברחוב עליה שם
 היה מחנה עולים, אבל מאחר והיתה להם כאן משפחה ההורים
 שלה עלו בשנת 1925 אז הם ..

כ.ה. מימון: בתל-אביב היא היתה?

הבת: בתל-אביב נכון.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: טוב, זאת אומרת שהיה לה בית משלה, שיכון משלה?

הבת: לא לא שיכון, בצריף זאת אומרת הם גרו קודם בשכירות ואחר כך כן.

היו"ר: צריף אבל לחוד.

הבת: כן כן.

היו"ר: לא תחת מרות של איזה מחנה או הנהלה של מחנה?

הבת: לא לא.

היו"ר: עכשיו והם היו קשורים לקופת חולים בקשר לטיפול הרפואי?

הבת: לא זה לא קופת חולים זה של מחלקה סוציאלית זו מרפאה כזאת. זאת אומרת זה לא היה.

היו"ר: זאת אומרת כאשר היא נשלחה לבית חולים היא ילדה בבית חולים?

הבת: היא ילדה בבית החולים הדסה בתל-אביב.

היו"ר: הדסה, היא ילדה תאומות?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

הבת: ילדה תאומות.

היו"ר: והיא נשלחה על ידי המחלקה הסוציאלית הזאת?

הבת: כן.

היו"ר: הנה היא מנענעת בראש.

הבת: נכון.

היו"ר: עכשיו ילדה תאומות ונאמר לה שהתאומות?

הבת: אחת נולדה שתי קילו ואחת נולדה 2 קילו וחצי.
 אחרי שהיא ילדה את התאומות שלחו אותה מבית החולים לבית
 הבראה. משום שהיא כנראה היתה חלשה. והיא כל יום מבית
 הבראה היתה באה לבית החולים שלוש פעמים ביום להניק את
 התאומות.

כ.ה. מימון: איזה בית הבראה זה את יודעת?

הבת: לא. את יודעת איזה בית הבראה? איפה זה?

ת. על יד הדסה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

הבת: על יד הדסה שם ברח' יבנה היא אומרת.

היו"ר: לא יכולים לשמוע קולות מכל הצדדים, אם את רוצה תשבי על ידם.

כן, ובאחד הימים כשהיא באה להניק אותן ?

בת. אז היתה מיטה אחת ריקה, אז היא שאלה איפה הילדה, רגע סליחה יש גם לפני זה, כל יום שהיתה באה להניק, היא היתה שואלת את הרופאה שהיתה בודקת את הילדים מה שלום הילדות מה שלום התאומות היא אמרה לה בסדר גמור הן בריאות וחזקות.

היו"ר: כן.

בת. ובאותו יום כשהיא באה להניק היא רואה שמטה אחת ריקה, והיא שאלה איפה הילדה, אז אומרים לה למעלה, היא עולה למעלה. היא רואה שזה לא מוביל לשום מקום, זה הגג, אז היא יורדת, אומרת איפה למעלה, זה גג, למה אתם אומרים לי למעלה? אז אמרו לה מתה.

אז היא אומרת אבל איך זה יכול להיות?

היו"ר: רגע רגע, אמרו זה אנונימי, את יודעת מה זה אנונימי? זאת אומרת לא ידוע לה מי אמר לך שהתינוקת מתה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

הבת: מי אמר לך שהתינוקת מתה?

ת. המנהלת של בית הספר.

הבת: של בית החולים? המנהלת של בית החולים שלחו אותה אליה.

היו"ר: כן?

הבת: היא אמרה לה שהיא מתה.

ת. מה את צריכה את זה יש לך הרבה ילדים.

הבת: ואז היו לה כבר, זו בעצם הן בנות הזקונים היו. והיו עשרה ילדים.

אז בדרך כשהיא ירדה והיא אומרת לרופאה שהיא כל יום בודקת אותה, הם אומרים שהילדה מתה איפה הילדה? אז היא אומרת לה אל תאמיני הילדות בריאות ושלמות והיא אמרה לה עוד פעם נעשה הנבלה הזאת?
 עוד פעם נעשתה הנבלה הזאת? כך הרופאה אמרה לה.

היו"ר: אני רוצה שהיא תאשר את זה.

הבת: אמא = אמא, תגידי את תספרי את.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לקחו לי את הילדה, הילדה לא מתה, אני ..

היו"ר: תעני לי על שאלות.
 את פגשת את הרופאה?

ת. כן.

היו"ר: ואמרת לה שאמרו לך שהילדה מתה, ומה הרופאה אמרה לך?

ת. הילדות בריאות וחזקות, בריאות הילדות שלי.

היו"ר: על שתיהן?

ת. בסדר בסדר, כן על שתיהן.

היו"ר: שתיהן כן.

ת. שתיים.

כ.ה. מימון: מה עוד אמרה לך הרופאה? יש לך הרבה ילדים?

ת. הרופאה אמרה לי לקחו לי את הילדה, לקחו לי, לקחו ילדה.
 הילדה בריאה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: לא, את פה את אומרת שהרופאה אמרה אל תאמיני.

הבת: לא זה המנהלת אחרי שהיא ירדה למנהלת שאחראית על הבית
 חולים.

ת. ירדה המנהלת..

היו"ר: תסלחי לי מי כתב את המכתב את?

הבת. אני כן.

היו"ר: ואם כתוב פה שהרופאה ענתה לאמי ואמרה לה אל תאמיני
 התינוקות בריאות וחזקות אני בודקת אותן כל יום ואין להם
 כלום?

בת כן נכון.

היו"ר: אז מה זאת המנהלת או הרופאה?

בת: לא, זו הרופאה שבודקת את הילדות. אחר כך..

היו"ר: אז אני אמרתי את זה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

הבת: כן, אחר כך אחרי שהרופאה אמרה לה את זה היא ירדה להנהלה
 היתה שם מנהלת של בית החולים.

כ.ה. קובל: נשמע אותה מספרת את זה.

הבת: עכשיו כשירדת למנהלת, תספרי מה אמרה לך?

ת. אני ירדתי למנהלת איפה היא הילדה השניה? אמרה הילדה
 השניה אני לא יודעת - יש לך הרבה ילדים.

היו"ר: יש לך הרבה ילדים?

ת. כן אמרה לי כך, אני לא יודעת יש לך הרבה ילדים.

היו"ר: ומה עוד, אז מה אם יש?

ת. ואז אמרה אני לא יודעת תשאלי, לא יודעת, היא התעלמה
 ממני, לא יודעת.
 אני אמרתי לה,

היו"ר: האם זה נכון שהמנהלת אמרה לך יש לך הרבה ילדים ולא נורא
 אם אחת פחות?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. כן אמרה לי ככה. אחר כך אני אמרתי לה יהיה לי עשרים ילד וילדות אני לא מוותרת על הילדה שלי אני רוצה את הילדה שלי, הילדה שלי בריאה וחזקה, הרופאה אמרה, לקחו לך אותה, ושמעו אותך, היא אמרה הילדה לקחו, הילדה בריאה וחזקה ואין בה שום דבר, היא בריאה והיא גדולה, היא גדולה מהאחות שלה.

הבת: היא מתכוונת ששתי הבנות אחת שקלה שתי קילו, ואחת שתיים וחצי אז לקחו את הילדה הגדולה ואת הקטנה יותר השאירו.

היו"ר: זאת אומרת ירדנה היתה יותר?

הבת: שני קילו וחצי כן כן. סליחה יש כאן גם תעודת לידה של יעל ומופיעים כאן שמות של רופאים שהודיעו על הילדה או שכל זה, אז אפשר לוודא ולראות אם הם עדיין נמצאים להזמין אותם.

כ.ה. מימון: זו תעודת לידה?

הבת: זו תעודת לידה של יעל לא של ירדנה.

כ.ה. מימון: לא של ירדנה.

הבת: לא.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: ועל ירדנה יש לכם איזה מסמכים?

הבת: לא אני צריכה עוד להמשיך.

אחר כך אמא שלי הלכה לאבא שלה, וביקשה כי אבא שלה היה יותר בענינים

כ.ה. מימון: ותיקים כן.

הבת: כן ותיקים יותר, אז אבא שלה יחד איתה וכל המשפחה הלכו לוודא ברבנות לשאול כי תעודת פטירה חברה קדישא, לראות אם יש איזה סימנים שזאת אומרת הם רוצים לראות רוצים לקבור רוצים לדעת, ושום כלום הם לא מצאו ממש כלום לא ברבנות ושום דבר שמעיד שהילדה מתה.

כ.ה. מימון: ומאז לא קיבלתם איזה שהם ניירות צו גיוס או דבר דומה שום דבר?

הבת: לא כלום.

היו"ר: את רוצה את זה חזרה?

הבת: אפשר להשאיר אבל אם זה..

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: לא לא, נצלם את זה.

הבת: בסדר כן אם אפשר.

כ.ה. מימון: טוב, אתם לא פניתם לוועדות אחרות?

הבת: לא, כי קשה לנו היה להאמין שיעשו משהו כדי לעורר את הבעיה הזאת.

כ.ה. מימון: אבל היו שתי ועדות ולמה פניתם דווקא לזו?

הבת: כי ראיתי שכאן זו ועדה יותר רצינית הוועדות שהיו הם היו תלויות כך נראה, וכאן זו ועדה בלתי תלויה אז אמרתי שזה יחקר יותר לעומק.

כ.ה. מימון: תשאלני את האמא אם היא זוכרת הרי היא היתה כבר ותיקה בארץ לא כמו העולים שהגיעו וישר למחנות היו עוד מקרים כאלה שהיא יודעת הרי אתם גרתם באזור הכרם נכון?

הבת: לא, ביד אליהו.

כ.ה. מימון: יד אליהו, אם היו עוד איזה מקרים כאלה?

הבת: את מכירה עוד איזה מקרה כזה שקרה שלקחו ילדים?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: היו מקרים?

הבת: כן כן. היא מספרת שילד אחד של תמניה אשה אחת שהיא מכירה לקחו לה אותו אבל היא חיפשה וחיפשה והספיקה לקבל אותו בחזרה.

ת והיא אמרה לי הילדות שלי בריאות וחזקות, כל יום אני אבוא לילד שלי ואני רואה את הילדות שלי בריאות וחזקות.

היו"ר: טוב.

ת. ולקחו לי, כולם במחלקה שאלו - לקחו לקחו, אמרו לא.

היו"ר: טוב, תודה רבה לך.

ת. תהיה בריא.

היו"ר: תחכו כמה דקות והוא יחזיר לכם את המסמך.

עדותו של העד מר רוני אליהו - תיק מס' 311/95

היו"ר: העד הבא הוא מר רוני אליהו בתיק 311/95.

טוב אני מזכיר לך שעליך לאמר את האמת את כל האמת ורק את האמת.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. כן.

היו"ר: אני מניח שאתה מעיד מפי ההורים?

ת. מפי אמא שלי ואמא שלי עוד בחיים אבל לא רוצה לערער לה
 את השווי משקל.
 לי נעלם שני אחים.

היו"ר: כן.

ת. הורי עלו בשנת..

היו"ר: רגע רגע, אתה מתחיל בזה שנעלמו שני האחים וגם השנים
 שבהם הם נעלמו, אבל אתה לא נותן שום שמות?

ת. יש שמות.

היו"ר: איפה אולי בסוף?

כ.ה. קובל: אחד דוד והשני?

ת. דימון.

היו"ר: הא כן. לא רגע.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. קובל: רימון לא ראיתי.

היו"ר: בסוף אתה אומר נודע לי שאחי דוד אליהו חי וקיים?

ת. כן ונמצא ב..

היו"ר: אז זה כנראה הילד שנעלם?

ת. כן, עכשיו יש לי גם תמונה שלו שצילמו אותו שבוע לפני
 שלקחו אותו באו צילמו אותו ואותי.

היו"ר: טוב ספר את זה.

כ.ה. קובל: דוד הוא יליד 1953?

ת. כן.

היו"ר: אבל רגע, אם אתה כבר תורם את השם דוד, השם של האח השני
 זה ?

ת. רימון.

היו"ר: חסוי?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לא, רימון.

היו"ר: ואיפה היו ההורים? הראשון נולד זה..

ת. הראשון זה אני. הראשון זה אני, השני זה רימון, והשלישי זה דוד.

כ.ה. קובל: ורימון נולד במעברה ברחובות?

ת. במעברת גבאבה ברחובות בשנת 1952 בדצמבר.
 עכשיו כשהלכתי לבית החולים הם בכלל הוציאו לי שהוא נולד
 כביכול בקיץ במאי במשהו כזה.
 הוא נולד בדצמבר אמא שלי ילדה אותו באוהל.

כ.ה. מימון: את רימון?

ת. את רימון. באו אליה למחרת הרופא וטיפת חלב ואמרו לה תני
 לנו אותו ניקח אותו לבית החולים אסף הרופא, נרשום אותו
 ונחזיר לך אותו.

כ.ה. קובל: והיא נשארה באוהל?

ת. היא נשארה באוהל.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. עכשיו למחרת נסע אבא שלי אחרי 24 שעות שהוא היה אצלה היא היניקה אותו, חיתלה אותו והכל, לקחו לה אותו. למחרת היא נסעה לבית חולים אמרו לה נביא לך אותו, אנחנו נביא לך אותו, כל יום היא היתה שואלת אותם, אחרי שבוע אמרו לה הילד מת, את עוד צעירה תביאי ילדים אל תדאגי הילד מת, לכי הבית. זהו זה.

היו"ר: זה נכון שמה שכתבת שאמך היתה אז?

ת. היא היתה בת 15.

היו"ר: 14 שנים?

ת. 14 היא ילדה אותי בת 13 אז אותו בת 14.

היו"ר: זאת אומרת אתה נולדת ב-1952?

ת. ב-1951, רימון ב-1952 ודוד ב-1953.

כ.ה. מימון: אז הוא נעדר שם אחרי עשרה ימים אחרי הלידה בערך?

ת. בערך עשרה ימים אחרי הלידה, אחרי שבוע אמרו לה הילד מת אל תשאלי עליו עוד, את עוד צעירה..

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: היא הספיקה להניק אותו?

ת. היא הניקה אותו הוא היה אצלה 24 שעות. יום אחד.

כ.ה. מימון: כן, מה עם השני?

ת. עכשיו הדגש יותר הוא על השני, כי השני הוא היה בן שנה וחצי בערך, עכשיו בבוקר שבוע לפני כן באו מטיפת חלב..

כ.ה. מימון: רגע הוא נולד ב-1953?

כ.ה. קובל: בן שנה וחצי?

ת. בן שנה וחצי.

כ.ה. קובל: בבקשה שלך כתבת בן שבוע וחצי.

כ.ה. מימון: שבוע וחצי.

ת. לא, הילד השני בן שנה וחצי.

כ.ה. מימון: כתבת שבוע וחצי.

ת. כן, אז תיקון סליחה תיקון. טעות.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: רגע והוא יותר קטן מרימון?

ת. יותר קטן מרימון.

כ.ה. מימון: אז מתי קרה אצלו המקרה, ב-1955?

ת. לא ב-1954.

כ.ה. מימון: אהה, הוא נולד ב-1953?

ת. ב-1953.

כ.ה. מימון: דוד כן?

ת. דוד. שבוע לפני שהוא נעלם באו צילמו אותו ואותי.

כ.ה. קובל: איפה באיזה מקום?

ת. במעברה, איפה שהיו גרים ההורים.

כ.ה. קובל: איפה בבית תינוקות? באוהל?

ת. לא לא לא, באוהל, הנה יש לי פה את התמונה, באו וצילמו
 הרבה תמונות, רק אמא שלי קרעה את הכל וזה נשאר אצל קרוב
 משפחה וקיבלתי את זה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: מאיפה באו לצלם אתכם מהנהלת המחנה?

ת. לא, טיפת חלב של המחנה, היה שם שתי אחיות ורופא.
 צילמו את הילד והם התרכזו בילד הזה.

כ.ה. מימון: הם צילמו את כל הילדים או רק אתכם?

ת. לא לא, רק שנינו.

כ.ה. קובל: ומי זה האדם המבוגר?

ת. אבא שלי ז"ל.

כ.ה. קובל: אבא שלך הצטלם עם הילדים?

ת. כן הם צילמו אותם באו לצלם ואמרו תמונה מזכרת מהמחנה.

והם התרכזו בילד הזה שהם לקחו.

אחרי שבוע היה שכן שלהם שם, היה לו אוטו והוא היה שם
 מאכר, קראו לו דאוד ראזל הוא היה בעל - אדם שלפי הסיפור
 של ההורים הוא היה מפחיד כזה אמה לה הילד נראה לא מרגיש
 טוב אני אקח לך אותו לבית החולים.

כ.ה. מימון: מי הדוד ראזל הזה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. דוד ראזל הזה.

כ.ה. קובל: היה לו איזה תפקיד שם?

ת. הוא היה בעל זרוע באזור כזה. מאכר כזה היה מוכר שם באזור כבעל זרוע והיה לו רכב שם, הוא היחיד שהיה לו רכב במחנה.

כ.ה. קובל: מה זה באזור במעברה?

ת. במעברה. והיו פוחדים ממנו כולם, הוא אמר לה הילד הזה נראה לא מרגיש טוב אני אקח לך אותו לבית חולים, הוא לקח אותו לאסף הרופא ואבא שלי בא בערב אחרי העבודה ושואל אותה איפה הילד, בבוקר שיחקתי אתו בבוקר הוא היה בסדר איפה הוא, היא אמרה לו הוא לא הרגיש טוב אני לא יודעת, הוא לקח אותו לבית חולים, הלכו למחרת אמרו להם הילד מת, אין ילד. זהו זה וזו התמונה של שבוע ימים לפני שהוא נפטר. הילד בריא וטוב והכל.
 אז אני בשנת 1983 הלכתי למרשם התושבים לשאול מה עם הילד הזה אמרו אין תעודת פטירה ואין כלום ושלחו לי מסמך שאין תעודת פטירה ולא רשום בספר הפטירות.

כ.ה. מימון: רגע אבל לא פניתם לדוד ראזל הזה, הוא לקח את הילד?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. חיפשתי, ניגשתי למפקדה האוכלוסין ב..

כ.ה. מימון: עזוב את המפקד, דוד ראזל אתה אומר שהיה מאכר במעברה?

ת. כן

כ.ה. מימון: לא הלכתם אליו?

ת. הלכו אליו אמר מת אין מה לעשות מת.

ואחרי זה ההורים שלי עברו בכלל מהמעברה עכשיו אני כשגדלתי רציתי לחפש את הכל רציתי לעלות על הדוד ראזל הזה לא מצאתי אותו.

באתי לירושלים מיפקד האוכלוסין שאלתי וביררתי ולא מצאתי.

עכשיו דרך חבר אחד במס הכנסה בשנת 1982-1983 במחשב הוא לחץ הוא אמר לי אני אגיד לך משהו אבל אני לא רוצה שאף אחד ידע. אח שלך חי וקיים ונמצא בתיק חסוי 7753 ירושלים.

כ.ה. מימון: מי זה האח דוד?

ת. כן, כתוב כך בדבר פרטים עליך לפנות לתיק חסוי 7753 ירושלים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: באיזה משרד מה זה תיק חסוי?

ת. היה כתוב ככה.

היו"ר: האם זה אימוץ? שאלת?

ת. אני לא יודע. כתוב ככה.

היו"ר: הוא גם לא אמר לך?

ת. כתוב כך, בדבר פרטים עליך לפנות לתיק חסוי 7753 ירושלים.

כ.ה. קובל: זה מה שהיה כתוב במחשב?

ת. במחשב.

כ.ה. קובל: אין לך תדפיס בכתב?

ת. אין הוא לא רצה הוא רק הראה לי את זה והוא לא רצה שזה, הוא אמר לי תראה זה יכול לסכל לי את מקום העבודה, יש המון מקרים כאלה והוא קרא את זה לידי.

היו"ר: הוא לא אמר לך המחשב של איזה משרד זה אם זה של משרד הפנים?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. של מס הכנסה זה היה .

היו"ר: מס הכנסה?

ת. מס הכנסה,

היו"ר: זה לא משרד הפנים.

כ.ה. קובל: אבל לא אמרת שהוא בדק, שהוא נכנס למחשב של משרד הפנים?

ת. אני לא יודע הוא נכנס לאיזה חדר הוציא לי את הפתק, אמר לי רוני תראה את הפתק הזה תקרא אותו.

היו"ר: יכול להיות תיק חסוי של מס הכנסה?

כ.ה. מימון: כן כן.

ת. תיק חסוי 7753 ירושלים.

כ.ה. מימון: אז מה אתם חושבים?

ת. אני לפי דעתי תשאל, אני חושב שהילדים האלה חיים וקיימים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: עזוב, אתה מדבר על דוד או שאתה מדבר על כל הילדים.

ת. לא, אני

כ.ה. מימון: אנחנו מדברים על דוד.

ת. אני חושב שמסרו אותו או מכרו אותו לאיזה משפחה והעלימו אותו. כי לא יכול להיות שילד כזה שבוע לפני כן אם תסתכלו בתמונה טוב טוב ותראו איך התרכזו עליו שהוא יחייד והכל ואחרי שבוע ילד כזה נפטר. זה לא הגיוני. אנחנו קיבלנו טיפול טוב מאד. אנחנו במשפחה נשארנו חמישה אחים והכל בסדר, כולם בריאים ושלמים.

היו"ר: הגד לי אתה נותן פה את מספר הזהוי של דוד?

ת. כן.

היו"ר: זה נלקח מ ?

ת. ממשרד הפנים.

היו"ר: ממשרד הפנים?

כ.ה. מימון: אבל אם הוא היה בן שנה וחצי היה לכם תעודת לידה כבר

שלו?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. אני לא יודע, תעודת לידה לא מצאתי בבית, אני חיפשתי הכל תעודת לידה לא מצאתי.

היו"ר: טוב תודה רבה לך.

עדותה של העדה הגב' שרה סעיד - תיק מספר 314/95

היו"ר: מעידה כעת הגב' שרה סעיד בתיק 314/95.

אני מזכיר לך שעליך לאמר את האמת את כל האמת ורק את האמת.

ת בבקשה, אני אחת מאלה שנאבדו להם ילדים. אני באתי מתימן ב-1949, הייתי בהריון בילד הגעתי למחנה עולים בחודש השמיני,

היו"ר: בראש העין?

ת. בראש העין.

כל יום היו באים ביקורת לאוהלים אם זה אשה בהריון רושמים אותה.

עד שהגיע הזמן ילדתי באה האחות לקחה אותי ישר לבית החולים דג'אני ילדתי ביפו את הילד.

נשארתי שבוע ימים עם הילד, הביאו אותי לבית התינוקות הראו לי את הילד נמצא אני הלכתי ערב בוקר להניק אותו והחזירו אותי אני באוהל. עד גיל חמישה חודשים הילד נשאר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

בבית התינוקות הייתי הולכת רגיל להניק אותו וערב אחד הלכתי בצהריים - בערב בשעה תשע הלכתי עם הילד במיטה. התחלנו לעשות ולא רק אני כמו האמהות שערוריות הילדים לא נמצאים במיטה, אמרנו אולי החליפו להם מיטות אולי החליפו חדרים, היינו קשה לנו עוד לדבר עברית. היה בשבילנו מאד קשה וזהו.

הייתי אומרת אבל אין לי שום מסמך לא, כשתסדרי ירשמו לך אותו ויביאו לך תעודה, אין לי כלום ביד. כל יום ראיתי מגן דוד רצה ורצה ואין, אפילו ללכת לבקר אותו אמרו לא, חכו חודש ימים יבוא אוטו מאורגן ויקח את כולם.

בסדר חיכינו חודש ימים קראו ברמקול שמי שיש לו ילד ילך לבקר ויבוא למחנה. הלכנו אולי עשרים או שלושים איש לצריפין, הגיעה אחת בשם שרה עיזרי..

כ.ה. מימון: שרה או יונה?

ת. לא, שרה היתה

כ.ה. קובל: עוזרי.

כ.ה. מימון: כן כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. היא לקחה אותנו, אמרו לה שהיא תלך להראות לנו, הלכנו לצריפים נכנסה עם הרשימה וחיפשה אין.
 אמרו בבאר יעקב, הלכנו לבאר יעקב אמרה לנו תשבו כאן אל תיכנסו. ישבנו היא נכנסה והיא באה מת מת מת מת ככה כאילו היום, לא שמות, לא תעודת פטירה ולא כלום.
 התחלנו לבכות ולעשות בלאגאן באוטו כל האמהות, חזרנו לראש העין, אמרנו אנחנו לא נתאבל אין תעודת פטירה ואין חתיכת קבר אין כלום. וזה מה שהיה לנו.
 לא היה לי אני הראשונה שום מסמך למה אני באתי מבית החולים ישר לבית התינוקות וזהו לא היה לי שום מסמך.
 אמרו שאני אסתדר הם יתנו לי תעודת לידה ויתנו לי... הילד קראתי לו נחום.
 אני נפלתי בדרכים מהגמל ואלוהים הציל אותי ובעלי אמר אלוהים ריחם עלי נקרא לו נחום.

היו"ר: תגידי אז הוא היה בן חמישה חודשים?

ת. כן.

כ.ה. מימון: ואת הינקת אותו חמישה חודשים?

ת. תמיד תמיד.

כ.ה. מימון: עכשיו אחרי שילדת אותו בדג'אני באת יחד אתו לבית התינוקות?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. במגן דוד לבית התינוקות.

כ.ה. מימון: ופתאום יום אחד אמרו לך שהוא בצריפין?

ת. כן.

כ.ה. מימון: למה אמרו לך שהוא בצריפין הוא היה חולה?

ת. מה, אמרו שהוא היה חולה. ולא, איך בצהריים אני הנקתי אותו בריא ושלם, ולקראת ערב היינו שלוש פעמים, בתשע ירדנו -

כ.ה. מימון: כן כן אנחנו יודעים.

ת. אין.

כ.ה. מימון: תגידי זה היה הבן הראשון שלך?

ת. לא, יש בת, אני באתי עם ילדה בת שנה, גם היא לקחו אותה וערב אחד אני וגיסתי התגנבנו שברנו את החלון ולקחנו אותה.

היו"ר: תראי כאשר חזרתם למחנה הילד היה אצלך?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לאיזה מחנה?

היו"ר: לראש העין מדג'אני לאן היגעת?

ת. לבית התינוקות לקחו אותי אתו. לבית התינוקות.

היו"ר: זהו אני שואל.

ת. הראו לי איפה הוא והראו לי איפה אני אלך ואחזור זהו ואני הייתי באוהל.

היו"ר: את הלכת פעם ביום אחד הלכת אחר הצהריים ובערב כבר אמרו לך שהוא מת?

ת. לא אמרו לי שהוא מת. אמרו שהם לקחו אותו הוא חולה.

כ.ה. מימון: לצריפין.

היו"ר: לקחו אותו לאן לצריפין?

ת. לצריפין. אחר כך הייתי

היו"ר: ואמרו לך נדמה לי שאת אמרת שאמרו לך בעוד חודש בערך יביאו אותך?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. אותו, לכולם ויכולים ללכת לבקר אותו לא אמרו לי באותו רגע שהוא מת.

לא אמרו לי. רק אחרי חודשים שהלכנו לבקר, אמרו בצריפין אין, הלכנו לבאר יעקב, נכנסה אחת עם רשימה, מת מת, לא אמרה שמות, איך זה לא להגיד שמות?

היו"ר: זאת אומרת כאשר הלכתם מצריפין לבאר יעקב עם הגב' עוזרי הלכם לא?

ת. ועוד אחת על יד אני לא זוכרת את השם שלה.

היו"ר: בסדר אבל עוזרי היתה שם?

ת. כן.

היו"ר: עם רשימה. אז הייתם כמה אמהות הייתן?

ת. היינו אולי 30 20 מלא האוטו.

היו"ר: כולם הלכו לחפש את התינוקות שלהם?

ת. כן, הלכו לבקר על מה שהם אמרו לנו.

היו"ר: טוב, והיא נכנסה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. למחלקות.

היו"ר: למחלקות שם, וחזרה ואמרה מת מת מת, מת,

ת. מצטערת כולם מתת.

היו"ר: על כולם?

ת. כן, אף אשה לא חזרה שמצאו את הבן שלה.

היו"ר: עשרים שנים, נגיד עשרים בערך?

ת. כן כן.

היו"ר: חזרו כולם למחנה בלי תינוקות ואמרו להם

ת. בלי בוכים.

היו"ר: אמרו להם שכולם מתו?

ת. כן כן.

בוכים, לא התאבלנו לא תעודת פטירה ולא כלום. מה לעשות?
 השלמנו עם זה, בכינו ולא עזר לנו כלום.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: תגידי שרה, העוזרי הזאת היתה בצריפין ובבאר יעקב?

ת. לא, היא היתה בבית התינוקות.

כ.ה. מימון: היתה רק במקום אחד. והיא לקחה אתכם גם לצריפין וגם לבאר יעקב?

ת. כן. כן. היא לקחה אותנו שנלך לבקר.

כ.ה. מימון: את יודעת אם היא עוד חיה?

ת. אני באמת אין לי, לא יודעת.

כ.ה. מימון: היא היתה תימניה ילידת הארץ?

ת. לא יודעת היא צנעניה היא מצנעא.

כ.ה. מימון: אהה.

ת. כן ולמה היתה הביאו אותה?

כ.ה. מימון: היא היתה אחות או שהיא היתה מתנדבת?

ת. היא מתנדבת, למה הביאו אותה שאנחנו לא ידענו עברית שהיתה מלמדת אותנו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: כן כן היתה מתנדבת.

כ.ה. קובל: איך השם הפרטי שלה?

ת. שרה עוזרי כן.

כ.ה. מימון: עכשיו תגידי, מה שם בעלך?

ת. בעלי ז"ל כבר נפטר.

כ.ה. מימון: מה שמו?

ת. יעקב סעיד.

כ.ה. מימון: יעקב סעיד, תגידי למה לא פניתם לוועדות הקודמות?

ת. מי יפנה אני לא ידעתי לאן לפנות.

בעלי כבר נפטר הוא אמר תשמעי אם זה על כולם אז מה
 נעשה?

כ.ה. מימון: אהה.

ת. וזהו, אבל מה לא רצה להתקבל על דעתו שנתאבל. הוא אמר

הילד חי אני לא אתאבל וזהו.

אני לא באתי עם עשרה ילדים באתי רק עם ילדה אחת.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: טוב גברת סעיד, תודה רבה לך.

ת. תודה רבה.

ה פ ס ק ה

עדותה של העדה הגב' שושנה גרמה - תיק מס' 312/95

היו"ר: העדה הבאה הגב' שושנה גרמה בתיק 312/95

אני מזכיר לך שעליך לאמר את האמת את כל האמת ורק את האמת.

עכשיו כהקדמה את יודעת את העובדות מפי ?

ת. אמי.

היו"ר: אמך ששמה היה שולמית?

ת. ועדיין.

היו"ר: טוב בסדר. שולמית

ת. שרעבי.

היו"ר: וגם אבא נמצא?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. אבא עדיין גם בחיים, עמרם שרעבי.

היו"ר: עמרם שרעבי.

כ.ה. מימון: אז איך זה שרעבי ואת גרמה?

ת. אני נשואה לנסים.

היו"ר: הא, את קיבלת את השם ממנו.

כ.ה. מימון: נסים הוא לא אח?

ת. כן.

כ.ה. מימון: ואת מדברת על אחיך?

ת. אני מדברת על אחותי מרים.

כ.ה. מימון: עכשיו זה ברור.

היו"ר: עכשיו את אומרת ואני פשוט כדי לחסוך זמן מקדים את זה
 שההורים עלו מתימן בשנת 1948 ושוכנו במחנה עין שמר?

ת. נכון.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: את נולדת פה בארץ או עלית איתם?

ת. אני נולדתי פה במעברה, המעבר מהמעברה לשיכונים

היו"ר: טוב.

כ.ה. קובל: ומרים נולדה?

ת. מרים נולדה בתימן.

היו"ר: בתימן, והיא בת כמה היא היתה כאשר הם עלו?

ת. שנה וחצי.

היו"ר: שנה וחצי. את כותבת שאמך נתבקשה לאשפז את אחותך מרים בת שנה וחצי. בטענה שהיא חולה בשלשולים?

ת. נכון.

היו"ר: ואמך לא הסכימה לאשפז את הילדה ואז לקחו לה את תלושי האוכל והיא לא יכלה להתקיים.

ת. כן במשך שלושה ימים היא חיפשה אוכל באשפה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: שנתיים?

ת. שלושה ימים.

כ.ה. מימון: שלושה ימים לא שמעתי טוב.

היו"ר: ואז היא נכנעה?

ת. אז היא נכנעה הרי היו לה עוד שני ילדים חוץ ממרים,
 שלושה ילדים חמש נפשות איך אפשר להתקיים.

היו"ר: כן וגם היתה בחודשי הריון מתקדם?

ת. מתקדם נכון.

היו"ר: בלי מזון. אז

כ.ה. קובל: היא ניגשה למנהל המחנה?

ת. נכון היא ניגשה למנהל המחנה אחרי שלושה ימים שקראו לו
 בוקי אותו היא לא תשכח.

כ.ה. מימון: את יודעת יותר פרטים עליו? שם פרטי או משהו?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. שם פרטי היא לא זוכרת היא זוכרת רק את שמו. היא זוכרת שקראו לו בוקי והיא זוכרת גם את הסצינה שהוא עשה לה ברגע שהיא באה לבקש את התלוש. הוא קם מהכסא והוא צרח עליה את לא מתביישת, יש לך שלושה ילדים הרביעי בדרך את מתעקשת, תמסרי את הילדה, תקבלי אוכל. לא תמסרי לא תקבלי.

היו"ר: לא אבל, פה זו הנקודה ששייכת מאד לענין למי למסור? לבית התינוקות?

ת. למרפאה שבמחנה עין שמר. למרפאה במחנה עין שמר.

היו"ר: הוא אמר?

ת. וברגע שלקחו לה את הכרטיסים היא שאלה למה לקחתם לי, אמרו לה זה הוראה.

זה הוראה תגשי ותבדקי. היא לא הבינה, עברית היא לא דוברת, עד היום היא גם לא דוברת כל כך טוב עברית, היא לא הבינה, היא אמרה לא אני לא אמסור את הילדה היא חשבה שהיא תסתדר בלי אוכל אבל מאחר והיתה הקצבה לכל משפחה, כמה אפשר להתקיים, היא הלכה לאסוף אוכל בזבל וגם שם לא נמצא כי כל אחד היה לו את המנה שלו. אחרי שלושה ימים הציעו לה תלכי למנהל המחנה אולי הוא יוכל לעזור לך ואז קרה המקרה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: טוב הפרטים האלה לא כל כך..

ת. טוב אני רשמתי את זה בראשי פרקים.

היו"ר: רגע אחד זה רשום ולא קשור כל כך לענין.
 אנחנו מעוניינים יותר בהליך שהביא לידי מסירת הילדה.
 קודם היו לה שלשולים. היא נתבקשה כפי שאת כתבת לקחת את
 הילדה לבית התינוקות

כ.ה. קובל: למרפאה.

היו"ר: או למרפאה.

ת. למרפאה.

היו"ר: כן. על ידי מי היא נתבקשה?
 לילדה היו שלשולים היא בטח התלוננה בפני מישהו או ביקשה
 שיביאו רופא או משהו.

ת. היתה אחות שמבקרת באוהלים היו כל שמונה משפחות באוהל.
 היתה אחות שמבקרת באוהלים?

היו"ר: אז האחות הזדמנה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. אז האחות אמרה לה שצריך לקחת את הילדה למרפאה, היא לא היתה מוכנה וברגע שהיא הלכה לקבל מזון, פתאום אומרים לה..

היו"ר: טוב זה המזון כבר יודעים. אבל האחות ביקשה אותה להביא את הילדה למרפאה?

ת. למרפאה כן.

היו"ר: עכשיו אחרי שהיה המאבק הזה בקשר לתלושי מזון ובסוף אמד נכנעה אז היא הביאה את הילדה למרפאה?

ת. היא הביאה את הילדה למרפאה.

והילדה לא היתה מוכנה ממש תלשו לה את הילדה מעליה. לקחו אותה בכח.

היו"ר: מה זה היא הביאה אותה אז לקחו?

ת. היא הביאה אותה שיבדקו אותה, אמרו שהיא תקבל טיפול שיבדקו אותה. והיא לקחה אותה ואז לקחו את הילדה בכח ממנה, חטפו מעליה את הילדה והכניסו את הילדה לחדר סגור. נעלו את הדלת וכשאמא היתה באה לילדה היו נועלים את אמא מבחוץ ומשאירים אותה עם הילדה בפנים, והילדה בוכה אני רוצה חלב, אני רוצה לחם, אמא מבקשת מהאחות האחות אומרת

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

אין תחכי בסבלנות. הילדה עשתה את הצרכים שלה ברצפה, האחות באה וגערה באמא שלי, אמרה לה תנקי מהר, אמרה לה איך את רוצה שאני אנקה הילדה בוכה רוצה לשירותים ורוצה לאכול ואני נעולה בפנים מה את רוצה שאני אעשה? ואז היא נתנה לה סמרטוט והיא ניקתה את הרצפה ואחר כך אמרו לה תשמעי צריך להעביר את הילדה לבית חולים בחיפה.

כ.ה. מימון: כמה זמן היא היתה בבית התינוקות.

ת. זה היה ענין של יום יומיים בבית התינוקות ואמרו לה שצריכים להעביר אותה לבית חולים בחיפה.

כ.ה. מימון: כן?

ת. אמרה אני לחיפה לא מוכנה, אמרה לאבא שלי מאחר והילדה נאחזה בה ולא היתה מוכנה לעזוב אותה אמרה לו אתה תיסע איתה, אני לא יכולה אני לא יכולה לראות את המראות האלה. אבא שלי אמר בסדר אני אסע עם הילדה, לקחו אותו באוטו שלוקח את הילדים לבית החולים בחיפה, ממחנה א'. לא אמא שלי היתה במחנה ג', העלו אותו במחנה ג', במחנה א' עצרו את האוטו ואמרו לו לרדת. אמרו לו לרדת וכך הם המשיכו לחיפה.

כ.ה. מימון: המשיכה הילדה עם האבא?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לא עם אף אחד מבני המשפחה.

כ.ה. מימון: ואחרים נסעו עם בני המשפחה?

ת. זה אני לא יודעת.

אני מדברת ספציפית על המקרה שלי ממה ששמעתי מאמא.
 אחרי שלושה בערך כשלושה שבועות מודיעים ברמקול שהילדה
 נפטרה, לא גופה, לא תעודת פטירה, לא קבר וגם לא ישבו
 שבעה.

היו"ר: כי לא האמינו שהיא?

ת. כי לא האמינו. וזה מה שאני זוכרת כרגע.

כ.ה. קובל: במשך שלושת השבועות האלה, ההורים שלך שניהם או אחד
 מהם ניגשו למנהל המחנה כדי שיסדר להם נסיעה לבית החולים
 בחיפה?

ת. לא, הם לא ביקשו כי הם היו מאד תמימים הם לא הבינו גם
 כשאמא שלי באה לבכות לאבא שלי הוא אומר לה אנחנו בארץ
 ישראל תמסרי את הילדה יטפלו בה ויחזירו לך אותה בריאה.
 אמא אומרת לו היא לא חולה זה בסך הכל שלשול של שינויים
 של טוחנות. אין לה חום ואין לה כלום.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: היו לה כבר ילדים קודם?

ת. זה שבמטוס, היא אומרת שאפילו במטוס ניגשה אליה מישהי ורואה אותה עם שלושה תינוקות ואחד בדרך ואומרת לה בתימנית היא אומרת לה יי, בינת עמי תשמרי על הילדים שלך. תשמרי אותם קרוב אליך, דומיהום.

כ.ה. מימון: מי זו אמרה לה?

ת. היא לא זוכרת, אחת שעוזרת היא דווקא מהעליה הקודמת שהיתה עוזרת לתרגם.

כ.ה. מימון: וההורים לא ראו אותה ברמב"ם בכלל?

ת. ההורים לא ראו אותה ברמב"ם גם לא היו להם אמצעים לא היתה להם תחבורה להגיע לשם.

כ.ה. מימון: ואחרי זה קיבלו איזה?

ת. הודעה ברמקול.

כ.ה. מימון: ברמקול אבל אחרי שנים כמו יתר המשפחות קיבלו צו גיוס או דבר כזה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. לא לא. לא קיבלו.

כ.ה. מימון: ויש לה, היא רשומה בתעודת העולה?

ת. זהו שלהורים שלי אין את התעודת עולה, כל המסמכים

כ.ה. מימון: אבל היא היתה רשומה?

ת. היא היתה רשומה.

כ.ה. מימון: אין לכם בקיצור שום מסמך?

ת. אין לי שום מסמך כי היא היתה רשומה גם בתעודת הזהות הראשונה של ההורים אבל כשעברו מהמעברה לזה והחליפו להם מסמכים הם לא..

כ.ה. מימון: אבל את יודעת או ההורים יודעים את מספרי הזהות של עצמם?

ת. יש לי תעודת זהות של אמא שלי, אז אני יכולה לאמר לך את מספר תעודת הזהות.

היו"ר: אז אם הילדה עלתה איתם מתימן אז הם..

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. היא היתה רשומה, היתה רשומה בתעודה.

כ.ה. מימון: מספר רץ

היו"ר: אז יש לה מספר זהות כי רשמו בתעודת העולה רשמו את מספר הזהות של ההורים.

ת. נכון אני חיפשתי את המסמך הזה ולא מצאתי והתברר שהרבה מסמכים נזרקו כי חשבו שאין תועלת.

כ.ה. קובל: אז תני לי את מספר הזהות של האמא.

ת. של אמא - 4202197.

כ.ה. קובל: זה של שולמית שרעבי?

ת. כן כן. יש לך גם של האבא?

ת. לא אני לא הבאתי את של האבא.

כ.ה. קובל: 4202197

היו"ר: אז שלו 96.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. קובל: והיו עוד שני אחים או אח?

ת. שני אחים מעליה, היה אח שגר היום בזכרון, אני שאלתי אותו אם הוא זוכר פרטים והוא אומר שהוא לא זוכר כי הוא היה בן ארבע.

כ.ה. מימון: האמא ילדה במעברה עוד ילדים?

ת. האמא עכשיו כשלקחו לה את הילדה, את מרים היא היתה בהריון מתקדם.

כ.ה. מימון: איך היה עם הלידות האלה?

ת. איך?

כ.ה. מימון: עם הלידות האלה איך היה?

ת. לא, זה בסדר, זאת אומרת היא כבר ילדה את סמדר במעברה, זו שבאה אחרי מרים.
 לא אחר כך כבר לא. אחר כך כבר אפילו לא התקרבו אליה.

כ.ה. מימון: באיזה שנה היא ילדה את סמדר?

ת. רגע בטח ב-1951 כי אני ב-1953 וההפרש בינינו שנתיים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: הא ואז לא היו בעיות.

ת. לא לא. על זה היא לא סיפרה לי הבעיה היחידה היתה שסמדר גדלה בצל הצער של מרים ולצערי הרב היום היא מעורערת בנפשה.

היו"ר: מי?

כ.ה. קובל: סמדר.

היו"ר: הילדה מעורערת?

ת. הילדה שבאה אחרי מרים.

היו"ר: אהה.

אני רוצה לשאול אותך אם יש לך איזה התרשמות מדברי אמא כאשר היא סיפרה לך שבוקי זה כאשר הוא לחץ לתת את הילדה אז הוא יתן לה את תלושי המזון. הוא אמר לה את לא מתביישת בחורה בת 23 יש לך שלושה ילדים והרביעי בדרך תמסרי את הילדה ותקבלי אוכל?

ת. נכון.

היו"ר: אז המלים תמסרי את הילדה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

ת. הוא אמר לה תמסרי את הילדה תראה, אמא שלי..

היו"ר: היא הבינה משהו לא כשורה או הוא התכוון..

ת. תראה התמימות שלהם..

היו"ר: או שהוא התכוון תמסרי את הילדה למרפאה ואז?

ת. ואז תקבלי אוכל. התמימות של אז זה לא הפקחות של היום. אז היא לא לקחה את זה בצורה קשה כשאבא אומר לה אנחנו בארץ ישראל לא יעשו לך רע, היום כשהיא חושבת אז עולים לה גם הדברים גם הרמז במטוס וגם אמא שלי נכה היום היא לא יכולה לעמוד אבל כשהיא מתארת את זה היא עומדת על הרגלים ומתארת באיזה צורה הוא פנה אליה. איך הוא בא ואמר לה, ושם את הידיים הוא קם מהכסא וצעק עליה את לא מתביישת בחורה בת 23 שלושה ילדים יש לך הרביעי בדרך, תמסרי אותה ותקבלי אוכל לא תמסרי ולא תקבלי אוכל.

היו"ר: לא אבל..

ת. אני מתארת את התיאור שאמא שלי מתארת אני לא הייתי שם ואני באתי אחרי.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 30 בנובמבר 1995

היו"ר: האחות הזאת מרים כאשר נגמר המאבק והוא אמר תמסרי אותה,
 היא כבר התרפאה מהשלשולים

ת. זהו, זה לא שאלתי את זה לא שאלתי, אמא אומרת זה שלשולים
 והיא גם אמרה אותו דבר לאבא, אמא אומרת לאבא

היו"ר: בגלל השיניים?

ת. אז היא אומרת לו זה טוחנות גם היום הילדים של היום,
 יוצאות להם טוחנות בגיל שנה וחצי זה הזמן של השלשולים,
 זה לא ..

היו"ר: והסיבה לשאלות זה מה הוא התכוון בתמסרי את הילדה, אם
 היא היתה כבר בריאה?

ת. זה הפעלת לחץ אני רואה את זה היום כהפעלת לחץ.

היו"ר: לא היתה לו כוונה שהילדה..

ת. אני לא חושבת שהיתה לו כוונה טובה, כי אם היתה לו כוונה
 טובה הוא היה ניגש אחר כך לשאול אותה לשלומה, היה עוזר
 לה ללכת לבקר את הילדה.
 היה שואל בשבילה פרטים כשהיא לא יודעת את השפה והיא
 מטופלת בעוד שני ילדים.

היו"ר: טוב תודה רבה לך. סוף דיון